

Duaların da Dili Var

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 14 Ekim 2025

“Adımdan gayrısını bilmiyorum. Zamanı yiyip bitirdi karanlık. Gece yoktu. Güneş çoktan kömürleşmiş ve yeryüzü yapışkan bir karanlıkla örtülmüştü. Ve şaklayan bir kırbaç idi...”(Alıntı)

Adımı anımsamıyorum ama şaklayan kırbacın iniltileri hala gitmiyor kulağımdan ve sözcüklerin tansiyonunu ölçüyorum içimdeki duygularla ve şahlanan bir coşku ile harmanlıyorum dünü ve günü ve tüm kurak topraklardan çekilmiş suyun aslında ta içimde olduğunu biliyorum ve yetmiyor da: daha fazla taşkınlara mahal verecektir gözyaşım ve sabrıyla çömeliyorum kuru toprağa aslında şehrin ortasında toprağı nereden bulacaksam...

Elbet üstümden dökülen o ölü toprağı ve balık hafızalı mutluluğum.

Sözcüklerden ördüğüm bir kazak gibi ve her gün rengini ve modelini değiştirdiğim bir yün yumağından üreyen ve büyüyen şiirlerim.

Şiirin tadına vakıf iken koca ömrün kepenklerini çoktan indirmiş olsam da ve işte hayatın ve duyguların adını koyuyorum birer ikişer hala dinmeyen bir sızıyı da yok sayamazken.

Cümlelerin cümleten bağcıkları çözülüyor: kılımı dahi kıpırdatmıyorum ve çömez imgelerden dolduruyorum içimdeki sürahiye ve her nasılsa kaynağı tükenmek bilmeyen bir sebil var başucumda belki de uğur böceğim içimde kanatlanmış ama ölümlü olan her şey ve herkes acı veriyor en çok yaşarken çıkardıkları o ses aslında kocaman bir dalı kırılıp yere düşerken hem içimdeki ağacın hem de sırtımı dayadığım çınarın.

Göze gelen yeminler gibi.

Yemin veren gözlerim gibi.

Yedieminde unutulmuş gözlerimden firar eden ve rehin verdiğim her sözcük bana kat ve kat dönerken bir şiirin kursağında bazense yazmaya durduğum bir masalın başında bana göz kırpan ve o İlahi Ateşle büyüyen bir yangın oysaki ne kadarım şu koca evrende?

Balmumumdan yapılsa keşke sözcüklerin heykeli.

Keşke aralıksız resimler çizsem asla görünmediğim ve notalarla besteler yapsam bir evrenden diğerine uzanan.

El sanatlarındaki yeteneksizliğim ve yıllar boyu gittiğim müzik kursları belki de herkesi hayal kırıklığına uğrattığım ne de olsa bir piyanist olmanın hakkını verip de ömrümü adayacakken o duvar piyanoma ve ansızın firar ettiğim sonra peşine düştüğüm ne ise elbet peşime düşen hayaletlerden gözümü alamadığım...

Göğün siperinde saklı dualarım ve duvarlarım.

Duvarların dili var hem ve işaret diliyle konuşurken ev halkı...

Duaların da dili varken ama sadece benim ve O'nun arasında gidip gelen bir dil ve rengi olmayan rüyalarından gerçeklere kat çıktığım ve illa ki arkamda kat izi bıraktığım elbet yaşarken ve severken ve de yazarken ütüsüz sözcüklere ruh biçtiğim ve ruhuma yeni bir şiir ve şiire taslak ve taslakta saklı iken

tasalarım hala ölümü yok sayabildiğim hala ölümsüzlüğe şerh düşebildiğim.

Atıl bir yürek sesi binlerce asra denk düşen ve sevecen bir muhabbet na'şında dünün cilveli yarınlara ömür biçtiğim belki de bu yüzden anda kayıtlı bir duygudan binlerce resme yolumun düştüğü.

Kara kutusu ömrün kanatan.

Beyaz bir bayrak belki de teslim olduğum ama ruhum iken bende kalan ve düşünce özgürlüğüne biat bir haykırış ile iç sesin dış sese baskın çıktığı ve yürürlükten kalkan nice insanın ve anının telaffuzu iken günü kayıt altına almanın verdiği huzur ile yarınlara isim ve ömür biçtiğim.

Tanrısal bir hiciv belki de ve hızını kesmeyen esinti, tükenmişliğin merhalesinde tükenmeyen coşkunun satır aralarında birden bire yok olup kaç bin saniye sonra ise tavan yaparken duygulardan kiremitler dizdiğim damda şarkılar söyleyen kemancıyı dur durak bilmeden hayallerimde yaşattığım.

Bir ölüden de artık geride ne kalıyorsa en çok özverinin tünediği bir huzura odaklandığım ve hızlıca koşarken mola verdiğim bir şiirde uyuya kalmanın güzelliğine haiz olmak elbet en çok haz veren...